

støttelse, jeg har talt om, for 1908—09 snarest var for høj — med Regnskabsresultatet for 1911—12, viser det sig, at Understøttelsen pr. Enke er godt 106 Kr. og pr. Barn knap nok 44 Kr. Det vil ses, at ikke alene Antallet af Enker og Antallet af Børn er stærkt stigende, men det, der stærkest springer i Øjnene, er, at Understøttelsen pr. Enke saavel som pr. Barn er næsten fordoblet. Jeg har ønsket specielt at nævne disse faa Tal ogsaa af Hensyn til de Udtalelser, der fremkom under Sagens Behandling i Fjor, idet det navnlig fra en enkelt Side blev stærkt fremhævet, at der kunde være nogen Betænkelighed ved at gaa til den Form for Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, der her er foreslaaet, naar man saa den Stigning, der havde vist sig i Udgifterne til Alderdomsunderstøttelsen i de Aar, der er gaaede, siden vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er nemlig min Overbevisning — og det var det allerede paa det Tidspunkt, da jeg havde Lejlighed til at læse Forhandlingerne —, og det kan ikke modbevises, at de Tal, jeg her har oplyst, maa styrke den Overbevisning, at hvis vi skal fortsætte med at lade Enker med Børn faa deres Hjælp af Hjælpekassen, vil der blive en Stigning, der ikke en Gang kan sammenlignes med Stigningen paa Alderdomsunderstøttelsens Omraade. Den vil nemlig blive meget stærkere, og uden at komme ind paa Tal har jeg vist Lov til at sige — det kender alle Medlemmer, hvad enten de har haft kommunal Virksomhed eller ikke —, at det gik dog ikke saaledes med den enkelte Alderdomsunderstøttelse, at den fordobledes i Løbet af de første 3 Aar, og det er jo den enkelte Alderdomsunderstøttelse, der her tænkes paa. Men den her omtalte Understøttelse er i Virkeligheden bleven fordoblet i Løbet af de første 3 Aar. Naar man ser paa, hvor meget der gennemsnitlig ydes til den enkelte, er der for mig ingen Tvivl om, at dette at blive ved med at lade Enkerne faa Understøttelse af Hjælpekassen i og for sig saa at sige giver Sikkerhed for, at Stigningen vil blive større og større. Jeg har udtrykkeligt ønsket at nævne dette med Hensyn til den efter min Mening forkerte Opfattelse, der blev gjort gældende under Sagens Behandling her i Tinget. Jeg vil nødig have, at det skal misforstaas, som om jeg ansaa disse 106 Kr. pr. Enke eller ca. 44 Kr. pr. Barn for at være et for højt Beløb sammenlignet med, hvad den paagældende Enke kan siges i Henhold til sin Trang og

Stilling at have et berettiget Krav paa. Paa ingen mulig Maade! Jeg har kun villet vise, hvorledes Stigningen nødvendigvis maa komme, naar man fortsætter som hidtil med at lade Enker med Børn nyde Hjælp af Hjælpekasserne. Jeg maa maa-ske yderligere gøre opmærksom paa, at hvad man end tænker sig ved Revisionen af Hjælpekasseloven, er der vist ingen, der har tænkt sig, at man ved denne Revision skulde kunne faa Enkerne ud af denne Lov, medmindre man vil stille dem paa den Maade, der foreslaas her, saaledes at der sikres en for hvert Barn fastsat aarlig Understøttelse.

Ærede Medlemmer vil fra Forhandlingerne her i Tinget i Fjor foranlediget ved Hjælpekasseloven og navnlig ved det ministerielle Cirkulære og for Resten ogsaa af Forhandlingerne om Indfødsretsloven vide, at der af min Forgænger blev givet Adgang til fra Fattigvæsenet at overføre Enker med flere til Hjælpekasserne. Jeg skal ikke komme tilbage til den større eller mindre Overensstemmelse, der maatte være mellem dette Cirkulære og Lovens Ord og Aand, som der har været talt saa meget om, men jeg gør opmærksom paa, at der fra alle Sider har været Enighed om, at de Enker, der en Gang var komne ind, eller som i de forløbne Aar er komne ind under Hjælpekassen, kunde der ikke være Tale om igen at føre tilbage til Fattigvæsenet, og at der vist ogsaa vil være Enighed om, hvad jeg ogsaa har fastsat i det Cirkulære, jeg har sendt ud vedrørende Hjælpekasselovens Virksomhed, specielt Forholdet med Hensyn til de tidligere Fattigunderstøttelser, at det, at en Mand eller en Familie, om man saa vil, har faaet Hjælp af Fattigvæsenet, ikke bør forhindre, at Enken, naar Manden er død, faar Hjælp af Hjælpekassen. Det vil med andre Ord sige, at alle de Enker, der er blevet eller maatte blive ansete for værdige til at faa Understøttelse af Hjælpekasserne, ogsaa kommer der, selv om de tidligere har været under Fattigvæsenet. Herefter vil ingen finde paa at sige, at en Enke, fordi Manden har faaet Fattighjælp, inden han døde, skulde blive ved med at have af Fattigvæsenet. Med andre Ord, hvis vi ikke faar denne Lov, maa man regne med, at saa godt som alle Enker, for saa vidt de trænger til en Understøttelse, skal have den af Hjælpekassen. Jeg har saa stærkt som muligt villet understrege dette, fordi jeg synes, at det i Forbindelse med de Tal, jeg har nævnt her, viser, at det ikke